

Какъ ми забягна поарвуту любе,
Ниту духода, ни хаберъ праша.
Сега самъ чула, чи си ми иде,
Пусадила самъ на дворъ калинка,
Излѣзамъ, влѣзамъ пѣсна хи пямъ:
„Расти ми расти тѣоанка калинку
Сосъ двѣста воарше, сасъ триста стоалби.
Чи си ми иди поарвуту любе
Сосъ двѣста момци, бой тюфеклие.
Куга ми дойдатъ на равни дворе
Да ми закачатъ шарени пушки,
Да ми наварзоатъ боарзи-не коне.“

II.

„Мари Маруду, Маруду!
Аку са менъ воарзали
Воарзали и пукарали,
Ями тебъ шу е Маруду,
Та слѣдъ менъ идишъ
Идишъ и плачишъ.
Ела близичку при менъ
Поарстене да размѣниме
И кавулъ да си сториме
Да си ма чакашъ Маруду
Ду дванадесте гудини
Аку ти Стуянъ ни дойде
Тугава са глави и жени.“ —
Чакала гу е Маруда,
Ду дванадесте гудини.
Вчера хи кавулъ примноа.
Днеска хи бѣше свадба-на.
Стуянъ е сѣоадналъ да плаче
На царюви-не дворове,
Дѣ гу видѣла царица,
Па си Стуяна пупита:
„Оти ми плачишъ Стуяне?“
—Плачемъ ми, плачемъ царице,
С' Маруда кавулъ правяхме:
Да си ма чака Маруда
Ду дванадесте гудини